

biuletyn

parafialny

Msze św. w niedziele:

7:00, 8:30, 10:00, 11:30, 18:00 i 20:00

W tygodniu: 7:00 i 18:00

Koronka do Miłosierdzia Bożego:

wtorek o godz. 17.30

Nowenna do Matki Bożej Nieustającej Pomocy:

środa 17:45

EWANGELIA NIEDZIELĘ

Jezus podążył w okolice Tyru i Sydonu. A oto kobieta kananejska, wyszedłszy z tamtych stron, wołała: «Ulituj się nade mną, Panie, Synu Dawida! Moja córka jest ciężko nękana przez złego ducha». Lecz On nie odezwał się do niej ani słowem. Na to podeszli Jego uczniowie i prosili Go: «Odpraw ją, bo krzyczy za nami». Lecz On odpowiedział: «Jestem posłany tylko do owiec, które poginęły z domu Izraela». A ona przysła, padła Mu do nóg i prosiła: «Panie, dopomóż mi». On jednak odparł: «Niedobrze jest zabierać chleb dzieciom, a rzucać szczyńcom». A ona odrzekła: «Tak, Panie, lecz i szczyńta jedzą okruchy, które spadają ze stołu ich panów». Wtedy Jezus jej odpowiedział: «O niewiasto, wielka jest twoja wiara; niech ci się stanie, jak pragniesz!» Od tej chwili jej córka była zdrowa.

KOMENTARZ

Dzisiejsza liturgia słowa nosi w sobie bardzo ważne przesłanie. Naczelnym motywem jest powszechne dopuszczenie ludzi do Boga. Dla nas chrześcijan, wydaje się to oczywiste. Trzeba jednak przyjrzeć się temu przez pryzmat mentalności żydowskiej.

Otóż Izraelici słusznie uważali, że są szczególnie wybrani przez Boga Jedyneho i że tylko oni dostąpią wiecznego życia z Nim. Przestrzegali Prawa, a więc wypełniali przymierze zawarte między Najwyższym a nimi. Kto w tym przymierzu nie uczestniczył, ten nie był na drodze zbawienia. Aby wejść w ten święty układ, mężczyźni musieli dać się obrzezać i przestrzegać Prawa. Wraz z nimi wiarę przyjmowali ich domownicy i niewolnicy. Wszystko to każe myśleć, że jeśli ktoś nie był Żydem, nie mógł być zbawiony. Jednak nie było tak od początku.

KOMENTARZ

Kwestia zbawienia została objawiona najpierw Abrahamowi, w danej mu obietnicy zanim jeszcze wszedł w przymierze z Bogiem (por. Rdz 12,1nn). Nie było jeszcze Prawa, a obietnica zbawienia dla wierzących Panu już wybrzmiewała. Znaczy to, że zbawienie nie zależy od przestrzegania Prawa Mojżesza, ale od wiary Bogu. Ten argument wysunął św. Paweł, kiedy zarzucano mu, że wychodzi do pogan (por. Rz 4,12n). Dodatkowo możemy wymienić Abła, Henocha, Daniela, Noego, Hioba, Melchizedeka, Lota i Królową Saby – to „święci poganie” (słowa kard. Jeana Daniélou), którzy nie byli synami Izraela, a poznali Boga.

Nawet w Ewangelii Jezus mówił, że w pierwszej kolejności musi iść do synów Izraela. Dopiero po swoim odrzuceniu przez nich (po męce, śmierci i zmartwychwstaniu) nakazuje iść do wszystkich narodów, aż po krańce świata. Chociaż na kartach Ewangelii możemy przeczytać, że Zbawiciel czynił małe, acz wyraźne, wyjątki dla niektórych pogan. Takim „wyjątkiem” jest dzisiejsza kobieta kananejska (poganka). Dzięki takim przykładom Jezus zadziwiał nawet apostołów, że cuda dzieją się także dla ludzi spoza Izraela. Zapowiadali to prorocy, jak choćby dzisiejszy Izajasz.

Nawiązując do powszechnego powołania do zbawienia, św. Paweł wypowiedział dziś nadzieję, że jego bracia Izraelici zaczną wierzyć w Chrystusa kiedy zobaczą wiarę chrześcijan pochodzących z pogaństwa. Ostatecznie wszyscy mają być kimś jednym w Chrystusie.

Nauczanie Kościoła mówi, że wspólnota Kościoła jest duszą tego świata. Już starożytni pisarze wiedzieli, że świat będzie zbawiony dzięki Kościołowi. Sobór Watykański II przypomniał, że Chrystus i Oblubienica (Ekklesia, czyli Kościół) są jednym, a zbawienie przychodzi jedynie przez Chrystusa. Każdy ma jakąś relację do Kościoła, od najbardziej intensywnej, do najślabszej: katolicy, katechumeni, wyznania pozakatolickie, żydzi i mahometanie oraz ci wszyscy, «którzy bez własnej winy, nie znając Ewangelii Chrystusowej i Kościoła Chrystusowego, szczerym sercem jednak szukają Boga i wolę Jego poprzez nakaz sumienia poznają starają się pod wpływem łaski pełnić czynem» lub wreszcie ci, «którzy bez własnej winy w ogóle nie doszli jeszcze do wyraźnego poznania Boga, a usiłują, nie bez łaski Bożej, wieść uczciwe życie» (*Lumen gentium*, 16). To właśnie istnienie i modlitwa Kościoła sprowadza łaskę zbawienia każdemu człowiekowi.

Kwestię jedności chrześcijan nazywa się *ekumenizmem* (gr. *oikumene*, zamieszkała ziemia). Natomiast kiedy chrześcijanie szukają zgody z innymi religiami, nazywa się to *dialogiem religijnym*. Historia Kościoła pokazuje, że dochodziło do mnóstwa rozłamów i podziałów. Od Soboru Watykańskiego II, na łonie Kościoła katolickiego w widoczny sposób uskutecznia się chęć powrotu do pierwotnej jedności. Niestety wieki podziałów usztywniły granice między wyznaniami, co utrudnia drogę prawdy. Niełatwo jest też rozmawiać z perspektywy Kościoła Chrystusowego, który pozostał niezmienny od czasów Apostolskich. Można by wskazać innym, że są odstępcami i że muszą się nawrócić, ale nie pokrywa się to z widocznym działaniem Ducha Świętego w świecie. Kościół, jak matka rozmawiająca z innymi dziećmi, musi szukać tego, co łączy i w tym widzieć pole jedności. Wszyscy szukając prawdy dojdą w końcu do jedności. (Pięknym obrazem tego jest każda celebracja w Watykanie, przy obecności innych wyznań i religii, a także możliwych tego świata – wszyscy wokół Chrystusa).

W skali mikro, w rodzinie, parafii, wspólnocie, podobnie należy troszczyć się o jedność. Wiemy dobrze, iż łatwo jest podzielić kierując się egoizmem, osądami i przekorą. Tymczasem właśnie jedność w miłości jest warunkiem obecności Bożej. Módlmy się za siebie nawzajem i nie dopuszczajmy do podziału między sobą.

ks. Krystian Wilczyński

NOWA INSTRUKCJA: NAWRÓCENIE DUSZPASTERSKIE WSPÓLNOTY PARAFIALNEJ W SŁUŻBIE MISJI EWANGELIZACYJNEJ KOŚCIOŁA (CZ. III.)

IV. Misja, główne kryterium odnowienia

16. W dokonujących się przemianach, pomimo hojnego zaangażowania, parafia czasami nie jest w stanie odpowiednio sprostać licznym oczekiwaniom wiernych, zwłaszcza biorąc pod uwagę różnorodne typy wspólnot (18). Prawdą jest, że cechą charakterystyczną parafii jest jej zakorzenienie tam, gdzie wszyscy żyją na co dzień. Jednak szczególnie dzisiaj terytorium nie jest już tylko ograniczoną przestrzenią geograficzną, ale środowiskiem, w którym każdy wyraża swoje życie poprzez relacje, wzajemną służbę i dawne tradycje. To na tym „egzystencjalnym terytorium” rozgrywają się wyzwania Kościoła pośród społeczności. Opieka duszpasterska, sprawowana wyłącznie w granicach terytorialnych parafii, wydaje się być przestarzała, gdyż parafianie często nie rozumieją już takiej formy, która wydaje się bardziej naznaczona nostalgią za przeszłością, niż inspirowana odwagą na przyszłość (19). Z drugiej strony należy podkreślić, że na poziomie kanonicznym zasada terytorialna pozostaje w pełni obowiązująca, gdy wymaga tego prawo (20).

17. Ponadto samo powtarzanie czynności duszpasterskich niemających wpływu na życie konkretnych ludzi staje się sterylną próbą przetrwania, często przyjmowaną z ogólną obojętnością. Jeśli parafia nie żyje duchowym dynamizmem właściwym ewangelizacji, naraża się na ryzyko bycia strukturą skupiającą się na sobie i sklerotyczną, która proponuje doświadczenia pozbawione już ewangelicznego i misyjnego smaku, być może przeznaczone tylko dla małych grup.

18. Odnowa ewangelizacji wymaga nowej uwagi i różnorodnych propozycji duszpasterskich, aby Słowo Boże i życie sakramentalne mogły dotrzeć do każdego w sposób odpowiadający jego sytuacji życiowej. Istotnie, przynależność w czasach współczesnych do wspólnoty kościelnej w coraz większym stopniu pomija miejsce urodzenia i dojrzewania jej członków, a jest raczej nastawiona na wspólnotę adopcyjną (21), w której wierni mają szersze doświadczenie Ludu Bożego, jako Ciała podzielonego na wiele członków, z których każdy działa dla dobra całego organizmu (por. 1 Kor 12, 12-27).

19. Poza miejscami i racjami związanymi z przynależnością, wspólnota parafialna stanowi także środowisko ludzkie, w którym odbywa się działalność ewangelizacyjna Kościoła, celebrowane sakramenty i świadczy dzieła miłosierdzia, w dynamice misyjnej, która – oprócz tego, że jest nieodłącznym elementem działalności duszpasterskiej – staje się kryterium weryfikacji jej autentyczności. We współczesnej dobie, czasami charakteryzującej się marginalizacją i samotnością, wspólnota parafialna jest powołana, aby być żywym znakiem bliskości Chrystusa poprzez sieć braterskich relacji, skierowanych na nowe formy ubóstwa.

20. W świetle tego, co zostało powiedziane do tej pory, konieczne jest określenie perspektyw, które pozwolą odnowić „tradycyjne” struktury parafialne w kluczu misyjnym. Jest to serce pożądanego nawrócenia duszpasterskiego, które musi dotyczyć głoszenia Słowa Bożego, życia sakramentalnego, świadczenia miłosierdzia, lub istotnych obszarów, w których parafia wzrasta i dostosowuje się do Tajemnicy, w którą wierzy.

21. Lektura Dziejów Apostolskich pozwala nam uświadomić sobie fundamentalne znaczenie Słowa Bożego, jego wewnętrznej mocy, która dokonuje nawrócenia serc. Stanowi ono pokarm, który karmi uczniów Pana i czyni ich świadkami Ewangelii w różnych okolicznościach życia. Pismo Święte zawiera proroczą moc, która czyni go ciągle żywym. Konieczne jest zatem, aby parafia uczyła czytać i rozważać Słowo Boże poprzez różnorodne sposoby jego głoszenia (22), stosując jasne i zrozumiałe formy przekazu, które mówiłyby o Panu Jezusie zgodnie z wciąż nowym świadectwem kerygmatu (23).

22. Następnie, celebrowanie tajemnicy eucharystycznej jest „źródłem i szczytem całego życia chrześcijańskiego” (24), a zatem stanowi zasadniczy moment w tworzeniu wspólnoty parafialnej. W celebracji Eucharystii Kościół uświadamia sobie znaczenie swojego imienia: zgromadzenie Ludu Bożego, który oddaje chwałę, prosi, wstawia się i dziękuje. Przez jej sprawowanie wspólnota chrześcijańska przyjmuje żywą obecność Pana Ukrzyżowanego i Zmartwychwstałego, otrzymując przesłanie o całej Jego tajemnicy zbawienia.

23. Dlatego Kościół odczuwa potrzebę ponownego odkrycia inicjacji chrześcijańskiej, która rodzi nowe życie, ponieważ jest wpisana w tajemnicę życia samego Boga. W rzeczywistości jest bowiem drogą do przebycia, która wymaga ciągłości, nie jest związana jedynie z celebracjami lub wydarzeniami, ponieważ nie jest determinowana na pierwszym miejscu przez obowiązek odprawienia „rytuału przejścia”, ale jedynie przez perspektywę stałego naśladowania Chrystusa. W tym kontekście może być przydatne wyznaczenie dróg mistagogicznych, odnoszących się w sposób rzeczywisty do życia (25). Również katecheza powinna być przedstawiana jako ciągłe głoszenie Tajemnicy Chrystusa, aby Jego pełnia wzrastała w sercu ochrzczonych (por. Ef 4, 13) poprzez osobiste spotkanie z Panem życia.

Jak przypomniał papież Franciszek, należy „zwrócić uwagę na dwa zafałszowania świętości, które mogłyby nas sprowadzić na manowce: gnostycyzm i pelagianizm. Są to dwie herezje, które powstały w pierwszych wiekach chrześcijaństwa, ale wciąż są alarmująco aktualne” (26). W przypadku gnostycyzmu chodzi o wiarę abstrakcyjną, wyłącznie intelektualną, opartą na wiedzy, która pozostaje daleka od życia, podczas gdy pelagianizm skłania człowieka do polegania wyłącznie na własnych siłach, ignorując działanie Ducha Świętego.

24. W tajemniczym splocie między działaniem Boga a działaniem człowieka głoszenie Ewangelii odbywa się za pośrednictwem mężczyzn i kobiet, którzy uwiarygodniają to, co głoszą przez życie, w sieci relacji międzyludzkich, budzących zaufanie i nadzieję. W obecnych czasach, często naznaczonych obojętnością, zamknięciem jednostki w sobie i odrzuceniem drugiego, ponowne odkrycie braterstwa ma fundamentalne znaczenie, ponieważ ewangelizacja jest ściśle związana z jakością relacji międzyludzkich (27). W ten sposób wspólnota chrześcijańska uznaje słowo Jezusa za własne, co pobudza do „wypłynięcia na głębiej” (Łk 5, 4) z nadzieją, że zaproszenie Mistrza do rzucaenia sieci gwarantuje „obfity połów ryb” (28).

25. „Kultura spotkania” jest środowiskiem, który promuje dialog, solidarność i otwartość na wszystkich, podkreślając centralną rolę osoby. Konieczne jest zatem, aby parafia była „miejscem” sprzyjającym byciu razem i rozwojowi trwałych relacji osobowych, które pozwalają każdemu doświadczyć poczucia przynależności i bycia akceptowanym.

26. Wspólnota parafialna jest wezwana do rozwijania prawdziwej „sztuki bliskości”. Jeśli zapaści ona głębokie korzenie, parafia naprawdę stanie się miejscem, w którym zostaje przezwyciężona samotność, obecna w życiu wielu ludzi, a także „sanktuarium, gdzie spragnieni przychodzą i piją, by dalej kroczyć drogą, oraz centrum stałego misyjnego posyłania” (29).

1. **Witamy wszystkich gości i parafian modlących się razem z nami.**
2. **Bardzo dziękuję wszystkim, którzy uczestniczyli oraz przygotowywali Uroczystości Odpustowe naszej parafii.**
3. **W związku z przejściem arcybiskupa metropolity gdańskiego Sławoja Leszka Głódzia na emeryturę, papież Franciszek ustanowił od dn. 13 sierpnia 2020 r. biskupa elbląskiego Jacka Jezierskiego administratorem apostolskim archidiecezji gdańskiej.** Biskup Jezierski zarządza nadal diecezją elbląską. Archidiecezją gdańską będzie kierował do czasu ustanowienia przez Stolicę Apostolską nowego arcybiskupa metropolity gdańskiego.
4. **Przypominamy, że w okresie wakacji Msze święte w naszej parafii są odprawiane:** w dni powszednie od poniedziałku do piątku o godzinie 7:00 w kościele św. Jana a o godzinie 18:00 w kościele poklasztornym. W soboty obie Msze święte o 7:00 i 18:00 są w kościele parafialnym. W niedziele o godzinie 7.00, 8.30,10.00, 11.30, 18.00 i 20.00. **Kancelaria parafialna** w czasie wakacji jest czynna: poniedziałek, środa, piątek, sobota: 8:00 – 8:30; wtorek i czwartek: 16:30 – 17:00.
5. **W liturgii Kościoła:**
 - Poniedziałek- wspomnienie św. Jacka
 - Czwartek - wspomnienie św. Bernarda
 - Sobota - Najświętszej Maryi Panny, Królowej
6. Msza św. dożynkowa zostanie odprawiona w niedzielę 30 sierpnia 2020 na Mszy św. o godz. 10.00. Dożynki przygotowują mieszkańcy Borkowa. Wraz z rolnikami dziękujemy Bogu za plony tej ziemi oraz pracy ludzkiej.
7. W dniach od 7 - 16 września organizujemy pielgrzymkę do sanktuarium Maryjnego w Medjugorie. Zapisy i szczegóły po każdej Mszy św. u ks. Macieja. Zapewniamy badania oraz pełne ubezpieczenie.
8. **Polecamy prasę katolicką:** nowy numer Gościa Niedzielnego i Biuletynu Parafialnego.
9. Wszystkim Parafianom **udającym się na letni wypoczynek życzymy udanego urlopu i bezpiecznego powrotu a wszystkim gościom dobrej pogody i wypoczynku.**
10. W minionym tygodniu pożegnaliśmy z naszej wspólnoty parafialnej ś.p. Krystynę Wilkowską, l. 60, z Glinca. Pomódlmy się za nią: Dobry Jezu a nasz Panie...

WWW.WNMP-ZUKOWO.DIECEZJA.GDA.PL

Adres parafii: ul. 3 Maja 4, 83-330 Żukowo, tel. (058) 681-82-42.
Kancelaria parafialna czynna: poniedziałek, środa, piątek, sobota: 8:00 – 8:30;
wtorek i czwartek: 16:30 – 17:00 (z wyłączeniem pierwszych piątków i sobót miesiąca)
Organista: Piotr Kitowski, tel. 690-686-639
Odpowiedzialny za cmentarz: Kazimierz Lis, tel. 693-925-365

INTENCJE

PONIEDZIAŁEK ŚW. JACKA 17.08.2020	7:00	1. Za Ojca Świętego, Koło Radia Maryja i telewizję Trwam
	18:00	1. Za + Irenę Wolff w 4 r. śm
WTOREK 18.08.2020	7:00	1. Za + Jadwigę Bigus
	18:00	1. Za + Anastazję i Brunona Dejk oraz zm. z rodziny
ŚRODA 19.08.2020	7:00	1. Za + Helenę Poznańską
	18:00	1. Za + ojca Bernarda Czaja z ok. urodzin
CZWARTEK ŚW. BERNARDA 20.08.2020	7:00	1. O Boże bł. dla Doroty z dnia urodzin
	20:00	1. Za + Michała Treder 2. Za + Kazimierza Kamińskiego w dniu urodzin
PIĄTEK ŚW PIUSA X 21.08.2020	7:00	1. Za + Bogusława, Stanisława i dziadków z obojga stron
	18:00	1. Dziękczynna w 90 - lecie koła Gospodyń Wiejskich Żukowie z prośbą o Bożą opiekę i potrzebne łaski dla członkiń i ich rodzin 2. Za + Józefa i Janinę Hirsz
SOBOTA NMP KRÓLOWEJ 22.08.2020	7:00	1. Dziękczynna w 21 urodziny Natalii z prośbą o Boże łaski i opiekę Matki Bożej
	13:00	1. Ślub: Katarzyna i Zbigniew
	15:00	1. Ślub: Kinga i Sebastian
	16:00	1. Ślub: Patrycja i Kamil
	17:00	1. Ślub: Bernadeta i Jakub
	18:00	1. Dziękczynna w 5 r. ślubu Aleksandry i Michała
XXI NIEDZIELA ZWYKŁA 23.08.2020	7:00	1. Za + rodziców Barbarę i Macieja oraz Brata Zbigniewa Kitowskich oraz siostrę Wandę
	8:30	1. Za + Annę, Benona i Brunona Berman
	10:00	1, Za + rodziców Martę i Pawła, Braci i bratową
	11:30	1. Za + Wiesława Werra-Bela z ok. urodzin
	18:00	1. Za + Agnieszkę i Witolda Zuch i zmarłych z rodziny Kryszewskich
	20:00	1. Za + rodziców Irenę i Stanisława oraz teścia Gerarda Bielawa